

opusdei.org

A Prelátus 2008. szeptemberi levele

„Hogyan fogadjuk a viszontagságokat: a betegséget, szakmai kudarcokat, igazságtalan sérelmeket, nehézségeket a társas vagy családi életben?” - kérdezi szeptemberi levelében a Prelátus. A válasz Krisztus Keresztjében keresendő.

2008.09.22.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Mielőtt rátérnék levelem fő témájára, hadd említsem meg futólag, mekkora hálával tartozunk Istennek, amiért fizikailag is megtapasztalhattuk az *omnes cum Petro*, „mindenki Péterrel” valóságát. Kenthurstben – saját házában – töltött ideje alatt segítettük a Szentatya Péter utódjaként végzett munkáját és pihenését. Segítsünk neki továbbra is és imádkozzunk a munkatársaiért egyaránt.

XVI. Benedek gyakran beszélt Pál apostolról, és mi teljes összhangban szeretnénk lenni a Pápával. Figyeljünk most arra, ahogy Saul – a damaszkuszi úton történt megtérésétől kezdve – teljesen tisztában volt vele, hogy hivatása és küldetése szorosan kapcsolódik a Kereszt misztériumához. Amint maga Jézus elmagyarázta Ananiásnak, aki vonakodott megkeresztelni Sault: *választott edényem ő, hogy nevemet hordozza a*

pogány népek, a királyok és Izrael fiai között. Megmutatom majd neki, mennyit kell nevemért szenvednie.[1]

Szent Pál életével folyamatosan valóra váltotta az Úr e szavait. Teljes odaadással felelt meg a kegyelemnek, egyetlen gondja az volt, hogy ismerje és másokkal is megismertesse Jézus Krisztust, az új keresztények figyelmét Isten emberré lett Fiára irányítsa, aki meghalt és feltámadt üdvösségünkért. A galatákhöz írt levelében, amikor arról beszél, hogy megtérése óta egyetlen vágya az, hogy *Krisztusban éljen*, így ír: *Christo confixus sum cruci*[2], Krisztussal engem is keresztre feszítettek. És pontosan e mély egység eredményeképpen titokzatos módon, napi szintű önátadásában azonosult vele: *élek én, de már nem én élek, hanem Krisztus él bennem.*[3]

Az apostol életében ez az egység a keresztre feszített Krisztussal

nemcsak egy elméleti ideál volt. A leveleiben található önéletrajzi részletek egyikében kifejti, mit jelent számára konkrétan az, hogy meg kell halni Krisztussal. *A zsidóktól öt ízben kaptam egy híján negyvenet, háromszor megbotoztak, egyszer megköveztek. Háromszor szenvedtem hajótörést, egy nap és egy éjjel a nyílt tengeren hányódtam. Sokszor voltam vándorúton. Veszélyben forogtam folyóvizeken, veszélyben rablók miatt; veszélyben népem körében, veszélyben a pogányok között; veszélyben a városokban, veszélyben a pusztaságban veszélyben a tengeren, veszélyben az áltestvérek közt. Fáradtam és gyötrődtem, sokat virrasztottam, éheztem és szomjaztam, sőt koplaltam, fagyoskodtam és nem volt mit fölvennem. Nem tekintve az egyebeket, naponként a zaklatásokat, az összes egyház rám nehezedő gondját. Ki gyöngye, hogy én ne volnék*

gyöngge? Ki botránkozik meg, hogy én ne égnék?[4]

Lehetetlen meghatottság és hála nélkül olvasni a korintusiaknak írt második levél e sorait. Pál örömmel idézi fel az Úrért vállalt szenvedéseit, azt, ahogy Krisztussal keresztre feszítették. *Ezért a legszívesebben a gyöngeségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje költözzön belém. Kedvem telik a Krisztusért való gyöngeségben, gyalázatban, nélkülözésben, üldöztetésben és szorongattatásban, mert amikor gyöngge vagyok, akkor vagyok erős.[5]*

Az apostol hasonló szavai kapcsán XVI. Benedek a következőket mondta: **Szent Pál többé nem magáért, az őt megillető igazságosságért él. Krisztusból és Krisztussal él: odaadja önmagát, nem saját magát akarja megvalósítani. Ez az új igazságosság, az új irány, melyet az**

**Úr, melyet a hit ad nekünk.
Krisztus Keresztjével, önátadása
leghatalmasabb kifejeződésével
szembesülve senki nem
dicsekedhet saját magával.[6]**

Szent Pál napjaiban – és ma is – sokakat vonz az ezotéria és a mutatós tanítások, és azt remélik, hogy ezekben találnak üdvösséget. Az apostol azonban figyelmezteti őket, hogy Isten terve más. Pál a *verbum crucist*[7] hirdeti, a Kereszt igéjét. És hogy ne maradjon senkiben kétség, így fordul mindenkihez: *A zsidók csodajeleket kívánnak, a görögök bölcsességet követelnek, mi azonban a megfeszített Krisztust hirdetjük. Ő a zsidóknak ugyan botrány, a pogányoknak meg balgaság, a meghívottaknak azonban, akár zsidók, akár görögök: Krisztus Isten ereje és Isten bölcsessége. Hiszen Istennek a „balgasága” bölcsőbb az embereknél, és Istennek a*

„gyöngesége” erősebb az embereknél.

[8]

E szavak mindig érvényesek, és jól tennénk, ha elmélkednénk róluk főként e napokban, amikor a Szent Kereszt felmagasztalásának szeptember 14-i ünnepére készülünk. Ez az ünnep mélyen és régről gyökerezik az Egyházban és konkrétan az Egyház e kis részében, vagyis az Opus Deiben. Az, hogy épp egy Szent Pálnak szentelt évben vagyunk, aki oly sokat írt a Kereszt misztériumáról, arra hív minket, hogy jobban készüljünk fel erre a napra és nagyobb örömmel ünnepeljük meg. Hogyan igyekszünk naponta megtagadni önmagunkat? Milyen áhítattal tekintünk a fakeresztre, amely oly nagy jelentőséggel bír? Szeretjük az áldozatot?

Szent Josemaría életében 1928.

október 2-a óta jelen volt a vágy, hogy

azonosuljon a kereszten függő Krisztussal. Azonban már korábban is, amikor még meglehetősen fiatal volt, a gyermekként és serdülőként átélt kisebb-nagyobb csapások által Isten folyamatosan készítette őt fel. Később, az Opus Dei alapítását követően világosan megmutatta, hogy a Műnek mélyen a Szent Keresztben kell gyökereznie. Isten ezt több alkalommal és nagyon különböző módon adta világosan a tudtára. Bár az Alapítónk nem mindig értette a szenvedések okát, mindig azzal a meggyőződéssel haladt tovább az úton, hogy azok isteni *dédelgetések*. 1948-ban – harmadik személyben beszélve – egy elmélkedésben utalt néhány emlékre ezekből az évekből. Önéletrajzi jellegű szavai sok fényt adnak annak megértéséhez, hogy miért reagált úgy a Jézus Keresztjével való ismételt találkozásokra, ahogy tette.

Isten megengedte, hogy számtalan nehézség érje, ezeken keresztül alakította a lelkét. ***Emlékszem valakire, aki Madrid szegénynegyedeit járta, egyedül a fájdalommal. Teljesíteni akarta Isten akaratát, de nem voltak meg a szükséges eszközei a kapott küldetés teljesítéséhez. Nem látott más megoldást, más gyógymódot, mint a Keresztet, és kiitta a szenvedés kelyhét. Azzal, hogy eldöntötte, magához öleli a szenvedést, – szinte megittasulva attól az édes-keserű mámortól – megízlelte a zoltáros szavainak örömét: et calix tuus inebrians quam praeclarus est! (Zsolt22,5 vulg.); poharam színültig töltötted, mily boldoggá tesz ez engem!***[9]

Mindannyian megfogalmazhatunk magunknak egyéb kérdéseket, melyek segítenek lemérni, milyen valós a Kereszt iránti szeretetünk

tettekben. Hogyan fogadjuk a viszontagságokat: a betegséget, szakmai kudarcokat, igazságtalan sérelmeket, nehézségeket a társas vagy családi életben? Hogyan reagálunk, amikor váratlanul valami kellemetlenség bukkan fel az életünkben? Megpróbálunk természetfölöttien tekinteni rá? Az esetleges kezdeti értetlenség vagy akár lázadás után gyorsan megbánást mutatunk, és megpróbáljuk mindenben Isten akaratát látni, aki mindezt a mi érdekünkben engedi meg? Mily kiváló pillanat ez arra, hogy szeretettel megismételjük az *Út* szavait: ***Ezt kívánod, Uram?... Én is ezt akarom!***[10]

Ez nem azt jelenti, hogy érzéketlenek vagyunk a fizikai vagy erkölcsi szenvedés iránt, hanem hogy Isten segítségével – amelynek soha nem leszünk szűkében – túllátunk a még bizonytalan, esetleges dolgokon.

Helytelen lenne mindenáron elmenekülni a viszontagságok elől, és még inkább, ha e nehézségek oka az igazsághoz való hűségünkben keresendő.

Amint XVI. Benedek mondta a Szent Pál-év megnyitásakor Szent Pál küldetésére utalva: **A hívás, hogy a pogányok tanítója legyen, egyben és lényegében meghívás arra, hogy együtt szenvedjen Krisztussal, aki kínszenvedése által váltott meg minket. Egy olyan világban, amelyben a hazugság hatalmas, az igazságért szenvedéssel kell fizetni. Aki el akarja kerülni a szenvedést, távol akarja tartani magától, az magát az életet és annak nagyságát tartja magától távol; nem lehet az igazság szolgája és ezáltal a hit szolgája sem. Nincs szeretet szenvedés nélkül, a nélkül a szenvedés nélkül, mely együtt jár azzal, hogy lemondunk önmagunkról, átalakulunk és**

**megtisztulunk az igazi szabadság
elérése érdekében. Ahol nincs
semmi, amiért érdemes szenvedni,
az élet is elveszíti az értékét. Az
Oltáriszentség, keresztény létünk
középpontja Jézus értünk hozott
áldozatán alapszik; a szeretet
áldozatából született, amely a
Keresztben érte el csúcspontját.
Ebből a szeretetből élünk, amely
odaadja önmagát. Megadja nekünk
a bátorságot és az erőt, hogy
Krisztussal és Krisztusért
szenvedjünk ebben a világban,
tudva, hogy így életünk naggyá,
éretté és igazzá válik. Szent Pál
valamennyi levelének fényében
látjuk, hogyan vált valóra a
pogányok tanításában a
jövendölés, melyet Ananiás Pál
meghívásakor kapott:
„megmutatom majd neki, mennyit
kell nevemért szenvednie”.
Szenvedése az igazság hiteles
tanítójává teszi, aki nem saját
javát, dicsőségét vagy személyes**

kiteljesedését keresi, hanem annak szolgálatába áll, aki szeretett minket és önmagát adta mindannyiunkért.[11]

A következő hetekben a liturgia számos Máriához kapcsolódó ünnepet kínál: Szűz Mária születése (Kisboldogasszony), Szűz Mária szent neve, a Fájdalmas Anya ünnepe, a Fogolykiváltó Boldogasszony ünnepe. Tekintsünk ezekre az ünnepekre mint hívásokra, hogy forduljunk Édesanyánkhoz, tanuljuk meg tőle közelről követni Krisztust, hogy így azonosuljunk vele.

A *Salve Reginában* így imádkozunk: *mutasd meg (...) szent Fiadat!* A Szűzanya nemcsak megmutatja nekünk Jézust, hanem anyai gyengédséggel és szeretettel el is viszi minket hozzá. Két evangéliumi részben különösen látjuk, ahogy Mária „megmutatja nekünk” a Fiát. Az egyik Urunk életének kezdete,

amikor Mária odanyújtja őt a pásztoroknak és a királyoknak, hogy hódoljanak előtte; a másikat, a golgotai szent jelenetet pedig szeptember 15-én idézzük fel.

A Kereszt melletti csendes jelenlétével a Szűzanya arra buzdít minket, hogy tekintsünk a Fiára. Amint tekintetünket a Kereszten függő Krisztusra emeljük, újfent eszünkbe jut, hogy **Isten a világot nem kard, hanem a Kereszt által váltotta meg** – mondta a Pápa egy szentbeszédében. **Halálában Jézus kitarja karjait. Ez a testtartás elsősorban a kínszenvedésé, melyben hagyja magát értünk a Keresztre szegezni, hogy életét adja értünk. Kitarított karokkal áll azonban az imádkozó ember is, a pap, amikor imádságban kitarja karjait: Jézus a kínszenvedését, szenvedését és halálát imádsággá, így pedig az Isten és az emberiség iránti szeretet cselekedetévé**

alakította. Ezért fejeznek ki a Keresztre feszített Krisztus kitárt karjai egy ölelést is, mellyel magához von, mivel szerető karjaiba akar minket venni. Ily módon ő az élő Isten képe, maga Isten, mi pedig rábízhatjuk magunkat.[12]

Mily gyakran hallottuk az Atyánkat, amint beszédes gesztus kíséretében mondta, hogy Krisztus, a Főpap kitárja karjait, hogy mindannyiunkat átöleljen. Így akarta velünk megértetni, hogy Krisztus Keresztjében osztozni Isten megkülönböztetett szeretetének a jele, bár ezt talán nehéz megértenünk. ***Ne vonszold a Keresztet... Vidd azt könnyedén, mert az így viselt Kereszted már nem akármilyen Kereszt lesz: hanem... maga a Szent Kereszt. Ne nyugodj bele a Keresztbe. Belenyugodni nem túlzottan nagylelkű kifejezés. Szeresd a***

Keresztet. Amikor majd igazán szereted azt, akkor Kereszted... egy Kereszt lesz, Kereszt nélkül. És egészen bizonyos, hogy úgy, ahogyan Ő, te is találkozni fogsz az úton Máriával.[13]

Szeptember 12. és 15. között a Szentatya Franciaországba utazik a Szűzanya lourdes-i jelenéseinek 150. évfordulója alkalmából. Kísérjük el lélekben erre az útra, és használjuk ki az alkalmat, hogy buzgón imádkozzunk az akár testben, akár lélekben szenvedőkért, hogy az Úr enyhítsen szenvedéseiken. Kérjük Mária, *Salus infirmorum, Consolatrix afflictorum*, a betegek gyógyítója, a szomorúak vigasztalója közbenjárását, hogy segítsen nekik megérteni, hogy ha egyesítik e szenvedéseiket azokkal, melyeket Krisztus a Kereszten élt át, azok sok jót tehetnek az Egyháznak és a lelkek üdvösségének.

Szeptember 15-e! És a gondolataink
önkéntelenül is szeretett don
Álvarónkra terelődnek, aki – a tőle
megszokott békével és derűvel –
vállalta magára a Mű áldott súlyát.
Legyünk te és én is képesek
ugyanilyen nagylelkűen megfelelni a
hivatásunknak!

Nincs elég hely, hogy részletesen
írjak távol-keleti utunkról. Sokat
gondoltam az Atyánkra és szeretett
don Álvarónkra és az összes
leányomra és fiamra. Mily gazdag
termőföld vár ott ránk! Indiában,
Hongkongban, Makaóban,
Ausztráliában, Új-Zélandon, a Fülöp-
szigeteken, Szingapúrban és
Malajziában a termés már látható. És
mily messzire jutunk, ha
mindannyian keményen dolgozunk!

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket,

Atyátok,

+ Javier

Solingen, 2008. szeptember 1.

[1] *ApCsel* 9, 15-16

[2] *Gal* 2,20

[3] *Ugyanott*, 20

[4] *2Kor* 11,24-29

[5] *2Kor* 12,9-10

[6] XVI. BENEDEK. Általános kihallgatás, 2006. november 8.

[7] *1Kor* 1,18

[8] *1Kor* 1,22-25

[9] SZENT JOSEMARÍA: egy elmélkedés jegyzetei, 1948. december 15.

[10] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 762

[11] XVI. BENEDEK: a Szent Pál-év megnyitásakor mondott szentbeszéd, 2008. június 28.

[12] XVI. BENEDEK: szentbeszéd a mariazei kegyhelyen, 2007. szeptember 8.

[13] SZENT JOSEMARÍA: *Rózsafüzér*, negyedik fájdalmas titok

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2008-
szeptemberi-levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2008-szeptemberi-levele/) (2025.04.16.)